

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobkyně: **O. T.**, zastoupené JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky**, **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 12. 2018, č. j. CPR-14473-7/ČJ-2018-930310-V240, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2019, č. j. 52 A 2/2019 - 22,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2019, č. j. 52 A 2/2019 - 22, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před správními orgány

[1] Krajské ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 8. 4. 2018, č. j. KRPS-370484-34/ČJ-2017-010023-SV, uložilo žalobkyni správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a současně stanovilo, že žalobkyni nelze po dobu 9 měsíců umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

[2] Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se podává, že dne 28. 11. 2017 kolem 10:00 hod. provedla hlídka Policie ČR pobytovou kontrolu cizinců zaměstnaných v provozovně společnosti MANDÍK, a. s. (dále jen „Mandík“) v Hostomicích. Žalobkyně se v době kontroly v provozovně nacházela v pracovním oděvu a vykonávala pomocné práce ve výrobě. Při kontrole předložila cestovní doklad Ukrajiny s biometrickými údaji;

podle otisku vstupního přechodového razítka vstoupila naposledy na území Evropské unie dne 8. 9. 2017. Současně bylo zjištěno, že žalobkyně nemá vydáno Úřadem práce ČR žádné rozhodnutí o povolení zaměstnání, ani nevlastní živnostenské oprávnění. Z výslechu žalobkyně dále vyplynulo, že do ČR přicestovala naposledy v říjnu 2017, jelikož si chtěla vydělat nějaké peníze a koupit osobní automobil. Její známí jí doporučili, ať se jde podívat na práci do společnosti Mandík. V této společnosti začala pracovat od poloviny října 2017. Obdržela čip, pracovní oděv a bylo jí ukázáno, co bude dělat. Sledovala dále pracovní proces a prováděla pomocné práce. Na místě ji úkoloval nějaký mistr. Pracovní doba byla od pondělí do pátku, vždy jen ranní směny od 7:30 do 15:30 hod. Práci ve společnosti Mandík jí zprostředkoval pan V., se kterým byla domluvená, že za odpracovanou hodinu dostane 45 Kč; peníze zatím žádné nedostala. Nemá sjednanou žádnou písemnou pracovní smlouvu ani se společností Mandík, ani s Viktorem. U výslechu vypověděla, že nikde jinde v Evropské unii předtím nepracovala.

[3] Správní orgán prvního stupně shledal, že žalobkyně byla (a) *zaměstnána* u společnosti Mandík, neboť práci vykonávala pro tuto společnost za úplatu, pod vedením jejích vedoucích pracovníků a za použití jí poskytnutého pracovního vybavení a oděvu; pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem práce, bez písemné smlouvy. Uvedené zaměstnání žalobkyně vykonávala (b) *bez povolení k zaměstnání*, což bylo doloženo sdělením Úřadu práce ČR ze dne 19. 12. 2017. Toto (c) *pracovní povolení bylo přitom podmínkou k výkonu zaměstnání*, neboť žalobkyně pobývala na území ČR, resp. Evropské unie, na základě bezvízového pobytu ve smyslu čl. 1 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. 3. 2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni [dále jen „nařízení Rady (ES) č. 539/2001“] a přílohy II ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850 ze dne 17. 5. 2017. Tento bezvízový pobyt ji neopravňuje k výkonu pracovní činnosti. Všechny tři podmínky pro správní vyhoštění podle příslušného ustanovení zákona o pobytu cizinců byly tedy splněny.

[4] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zamítla a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II. Posouzení věci krajským soudem

[5] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Praze, který v záhlaví označeným rozsudkem rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud v Praze shledal, že žalovaná dostatečně nezjistila stav věci. Uvedl, že z protokolu o výslechu žalobkyně na policii a z obsahu jejího odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že jsou zde rozpory ve všech otázkách týkajících se pobytu žalobkyně na území České republiky, jejího vstupu na území, jejího zaměstnání v Polsku i na území ČR ve společnosti Mandík. Krajský soud konstatoval, že výslech žalobkyně byl na policii proveden velmi povšechně, žalobkyně nebyla tázána na žádné podrobnosti týkající se jejího zaměstnání, ať v Polsku nebo ve společnosti Mandík, kde byla zajištěna, kladené otázky směřovaly k tomu, aby bylo potvrzeno, že žalobkyně na území ČR pracovala nelegálně. Správní orgán prvního stupně neobjasnil, kdy vstoupila

žalobkyně na území Evropské unie, pokud podle razítka hraničního přechodu v Polské republice vstoupila na území ČR dne 8. 9. 2017, nezjistil, kde pobývala a zda pracovala. Konstatování žalované, že žalobkyně byla po překročení hranice dne 8. 9. 2017 v Holandsku a Německu, vzbuzuje pochybnosti, protože není uvedeno, jak se z ČR do těchto zemí dostala, eventuelně, kdy přijela do ČR. Podle krajského soudu je celá historie pohybu žalobkyně na území EU nejasná a správní orgán neprověřil, jaká byla skutečnost.

[7] Žalovaná ani správní orgán prvního stupně se nezabývaly rozporem v tvrzení žalobkyně, že (na jedné straně) v provozovně Mandík sledovala pracovní proces a nic nedělala a (na druhé straně) hned v následující větě v protokolu tvrdila, že pracovala od pondělí do pátku a odváděla pomocné práce. Jelikož tvrzení žalobkyně v protokolu o výslechu a v odvolání do rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou ve zřejmém rozporu, měla se žalovaná zabývat tím, jaký je skutečný stav věci a ne zcela převzít její tvrzení z protokolu o výslechu, aniž by se zabývala rozpory v těchto tvrzeních a mezerami ve zjištěních správního orgánu prvního stupně (např. kde pobývala žalobkyně po překročení hranice s Polskem, zda pracovala nebo odjela poznávat Německo a Holandsko, zda skutečně pracovala ve firmě Mandík, od kdy, jakou práci a zda vůbec, vykonávala). Nezanedbatelné je také tvrzení žalobkyně, že ji vyslal do ČR její polský zaměstnavatel. K tomuto tvrzení správní orgán prvního stupně žádná zjištění neprovedl (např. zda v Polsku vůbec pracovala, zda uzavřela pracovní smlouvu s polským zaměstnavatelem). Pochybnosti o řádně zjištěném skutkovém stavu vzbuzuje také tvrzení žalované, že „*dokumenty byly vyhotoveny až poté, co pracovní činnost žalobkyně byla odhalena policií a svým obsahem neodpovídají době, po kterou zde pracovala*“. Podle krajského soudu se nedá tvrdit, že žalobkyně poté, co byla dne 28. 11. 2017 kontrolována policií a zajištěna, vyhotovila příkaz ke služební cestě a oznámení vůči úřadu práce, které jsou datovány dne 28. 11. 2017. Pokud žalovaná, eventuelně správní orgán prvního stupně pravdivosti těchto dokumentů neuvěřily, bylo jejich povinností podrobně k těmto skutečnostem žalobkyni vyslechnout a pravdivost nebo nepravdivost dokumentů prokázat i jiným způsobem.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobkyně

[8] Proti rozsudku krajského soudu podala žalovaná (stěžovatelka) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a domáhá se jeho zrušení.

[9] Stěžovatelka je přesvědčena, že v rámci správního řízení byl dostatečně zjištěn skutečný stav věci. Protokol o výslechu žalobkyně byl sepsán v souladu se zákonem a stěžovatelka neshledala důvod, proč by výpověď žalobkyně měla být zpochybněna. Dle stěžovatelky byly otázky kladeny s ohledem na skutečnosti, které vyplynuly z výpovědí žalobkyně a pouze za účelem objasnění stavu věci. Z cestovního dokladu je patrné, že žalobkyně do schengenského prostoru přicestovala dne 8. 9. 2017 přes hraniční přechod v Polsku. Správní orgán prvního stupně ani stěžovatelka den vstupu žalobkyně do schengenského prostoru nepovažovaly i za den, kdy žalobkyně měla vstoupit na území ČR tak, jak uvádí krajský soud. Správní orgán prvního stupně položenými otázkami zjistil, že žalobkyně na území ČR přijela až v říjnu 2017, a to za účelem práce. Vzhledem k tomu, že uvnitř schengenského prostoru jsou zrušeny hraniční kontroly a je zde uplatňován volný pohyb osob, nebránilo žalobkyni nic v jejím pohybu po členských státech. Současně ani nic nenasvědčuje tomu, že cestovat do Holandska a Německa měla z ČR, jak uvádí krajský soud. Nicméně její cesta po těchto státech není vůbec zásadní pro zjištění merita věci.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně do protokolu uvedla, že nepracovala v některém státu Evropské unie, nebyl ani dán důvod zjišťovat, zda pracovala ještě v jiném státě EU a zda tak mohlo dojít k jejímu vyslání na území ČR. Žalobkyně ve své výpovědi neuváděla, že by přicestovala za účelem práce do Polské republiky a odtud měla být vyslána na území ČR nějakým zaměstnavatelem. Ba naopak, z výpovědi žalobkyně vyplývá, že práci v provozovně společnosti Mandík si zajistila sama přímo na území ČR. Dle stěžovatelky byly i dostatečně zjištěny okolnosti ohledně její práce v této provozovně, kdy ani sama žalobkyně nerozporuje, že by zde vykonávala pracovní činnost.

[10] Krajský soud vůbec nevzal v potaz, že žalobkyni bylo vytýkáno protiprávní jednání spočívající v tom, že na území ČR pracovala v provozovně společnosti Mandík od poloviny října 2017 do 28. 11. 2017. Cestovní příkaz a informace o vyslání jsou datovány ode dne 28. 11. 2017 a mají prokazovat oprávněnost její pracovní činnosti, cestovní příkaz do 27. 12. 2017 a informace o vyslání do 25. 2. 2018. Tedy na období následující až po provedené kontrole. Jak bylo zjištěno, žalobkyně pracovala v provozovně společnosti Mandík od poloviny října 2017 a tyto dokumenty tedy nikterak neprokazují legálnost její práce ve vytýkaném období. Navíc tyto dokumenty byly doloženy až v průběhu správního řízení dne 4. 12. 2017, tedy po provedené kontrole a výpovědi žalobkyně, která uvedla, že žádné smlouvy nepodepisovala a navíc v té době již na území ČR pracovala, ale v Polsku nikoliv. O tom, že se nemohlo jednat o přeshraniční poskytování služeb, svědčí i skutečnost, že žalobkyně přicestovala a pobývala na území ČR pouze na základě biometrického cestovního dokladu Ukrajiny. To krajský soud sice vzal v potaz, nicméně již zcela přehlédl, že stěžovatelka v této souvislosti odkazovala na § 4 nařízení vlády č. 215/2017, o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti. Na základě biometrického cestovního dokladu byla žalobkyně oprávněna vstoupit a pobývat na území ČR bez víza, avšak nikoliv za účelem výdělečné činnosti. Je tedy zcela zřejmé, že žalobkyně by za dané situace vůbec nemohla být na území ČR vyslána za účelem plnění zakázky případného polského zaměstnavatele (jak následně tvrdí), neboť v její situaci by byla jí vykonávaná výdělečná činnost na území ČR pouze na základě biometrického cestovního dokladu Ukrajiny vyloučena. Již toto samotné zjištění, že žalobkyně nebyla držitelkou jakéhokoliv víza, či oprávnění k pobytu, je důvodem pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž již není rozhodné, pro jaký subjekt onu činnost vykonávala a jaké smluvní vztahy panovaly mezi zainteresovanými subjekty.

[11] Současně stěžovatelka považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť způsob a rozsah odůvodnění, pro které bylo rozhodnutí ředitelství zrušeno, je s ohledem na skutečnosti zjištěné v rámci vedeného řízení nesrozumitelný a nevychází z toho, co bylo zjištěno a v rámci správního řízení uváděno.

[12] Žalobkyně ve svém vyjádření uvedla, že plně souhlasí se závěry rozsudku krajského soudu a neshledává v něm nic, co by jej činilo nezákonným či nepřezkoumatelným.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Kasační stížnost je včasná, podaná oprávněnou osobou a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost je důvodná.

a) Relevantní právní úprava

[15] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování žalované, [*p*]*olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval*.

[16] Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném v době rozhodování žalované, [*z*]*aměstnáním se pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.*

[17] Podle § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti [*c*]*izinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak.* Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti pak [*c*]*izinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.* Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti [*p*]*ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*

[18] Podle čl. 1 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 539/2001 [*s*]*tátní příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze I jsou povinni mít při překročení vnějších hranic členských států vízum.* Podle čl. 1 odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 539/2001 pak platí, že [*a*]*niž je dotčen čl. 8 odst. 2, jsou příslušníci třetích zemí uvedených na seznamu v příloze II osvobozeni od povinnosti uvedené v odstavci 1 pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí tři měsíce.* Ukrajina byla uvedena na seznamu třetích zemí v příloze II tohoto nařízení, a to s účinností od 11. 6. 2017 [viz nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/850 ze dne 17. 5. 2017]. Zrušení vízové povinnosti se vztahuje pouze na držitele biometrických pasů vydaných Ukrajinou.

[19] Podle čl. 4 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 539/2001 [*č*]*lenský stát může učinit výjimky z osvobození od vízové povinnosti stanoveného v čl. 1 odst. 2, pokud jde o osoby, které vykonávají během svého pobytu výdělečnou činnost*. Podle § 4 odst. 1 nařízení vlády č. 215/2017 Sb., o stanovení výjimek z vízové povinnosti a z osvobození od vízové povinnosti [*s*]*tátní příslušníci zemí uvedených v příloze II k nařízení Rady (ES) č. 539/2001, v platném znění, podléhají vízové povinnosti pro pobyty na území České republiky, jejichž celková délka nepřekročí 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů, je-li účelem jejich pobytu výkon*

výdělečné činnosti. Ustanovení § 4 odst. 2 nařízení vlády č. 215/2017 Sb., pak stanoví seznam činností, které se pro účely osvobození od vízové povinnosti nepovažují za výkon výdělečné činnosti.

b) Námitka nepřezkoumatelnosti z důvodu nesrozumitelnosti rozsudku krajského soudu

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu z důvodu jeho tvrzené nesrozumitelnosti.

[21] Dle judikatury lze za nesrozumitelné považovat rozhodnutí, jehož „*výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je taktéž rozsudek, z něhož nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení svého rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Ads 80/2009 - 132). Rozsudek může být dále nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76). Rozsudek může být nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost i z řady dalších důvodů, například pokud v něm soud nejprve označí skutkový a právní závěr vyslovený správním orgánem v napadeném rozhodnutí za správný, a přesto takové rozhodnutí zruší s poukazem na nejednoznačnost právní úpravy, aniž v odůvodnění náležitým způsobem vyloží, v čem tuto nejednoznačnost spatřuje; je-li odůvodnění rozsudku vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu, a podobně (viz rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2015, č. j. 9 Azs 61/2015 - 54).

[22] Nejvyšší správní soud žádný ze shora popsaných projevů nesrozumitelnosti v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal. Krajský soud v rozsudku zcela seznatelně a srozumitelně vylíčil důvody, které ho vedly ke zrušení rozhodnutí žalované. Stěžovatelka primárně nesouhlasí s právním posouzením věci krajským soudem, resp. s jeho závěrem o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, a v této souvislosti poukazuje na nesrozumitelnost závěrů krajského soudu. Skutečnost, že stěžovatelka s právním posouzením krajského soudu nesouhlasí, však nečiní její námitku nepřezkoumatelnosti důvodnou; námitka je proto nedůvodná.

c) Námitka nezákonnosti spočívající v názoru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci

[23] Stěžovatelka namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Žalobkyni bylo vytýkáno protiprávní jednání spočívající v tom, že na území ČR pracovala v provozovně společnosti Mandík od poloviny října 2017 do 28. 11. 2017, přičemž listiny předložené ve správním řízení zástupcem žalobkyně dne 4. 12. 2017 neprokazují legálnost její práce ve vytýkaném období. Krajský soud rovněž přehlédl, že žalobkyně přicestovala a pobývala na území ČR pouze na základě biometrického cestovního dokladu Ukrajiny, který ji však neopravňoval k výkonu

výdělečné činnosti ani v rámci tvrzeného přeshraničního poskytování služeb podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Tuto námitku Nejvyšší správní soud shledal důvodnou.

[24] Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že z protokolu o výslechu žalobkyně na policii a z obsahu jejího odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že jsou zde rozpory ve všech otázkách týkajících se pobytu žalobkyně na území České republiky, jejího vstupu na území, jejího zaměstnání v Polsku i na území ČR ve společnosti Mandík.

[25] Z kopie cestovního dokladu žalobkyně, která je založena ve správním spisu, vyplývá, že žalobkyně vstoupila do schengenského prostoru přes hraniční přechod v Polsku dne 8. 9. 2017. U výslechu pak žalobkyně vypověděla, že do ČR naposledy přicestovala v říjnu 2017 a u společnosti Mandík pracovala od poloviny října do 28. 11. 2017, kdy byla v provozovně společnosti Mandík policií provedena pobytová kontrola. Žalobkyně v průběhu správního řízení, v podaném odvolání ani v žalobě přitom nečinila spornou dobu, kdy přicestovala do ČR (říjen 2017), a nerozporovala ani skutečnost, že v provozovně společnosti Mandík pracovala od poloviny října 2017. Namítala toliko, že zde pracovala legálně. Cestovní příkaz ke služební cestě a informace o vyslání žalobkyně, které v rámci správního řízení dne 4. 12. 2017 předložil zástupce žalobkyně a které mají údajně prokazovat oprávněnost pracovní činnosti žalobkyně (cestovní příkaz do 27. 12. 2017 a informace o vyslání do 25. 2. 2018), jsou datovány ode dne 28. 11. 2017. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se stěžovatelkou, že se jedná primárně o období následující po provedené pobytové kontrole uskutečněné dne 28. 11. 2017. Jak bylo zjištěno (a žalobkyní nijak nerozporováno), žalobkyně však pracovala v provozovně společnosti Mandík již od poloviny října 2017. Tyto dokumenty tedy nikterak neprokazují legálnost její práce ve vytýkaném období, tj. od poloviny října 2017 do dne pobytové kontroly konané dne 28. 11. 2017.

[26] Nejvyšší správní soud – na rozdíl od krajského soudu (viz bod [7]) – nevidí rozpor ve výpovědi žalobkyně v řízení před správním orgánem prvního stupně. Tvrzení o sledování pracovního procesu je odpovědí žalobkyně na otázku, co dělala v provozovně Mandík, kde byla zajištěna cizineckou policií (podle všeho v době, kdy k tomuto zajištění došlo), přičemž tuto odpověď samu o sobě nelze interpretovat tak, že v provozovně Mandík nepracovala, neboť sama žalobkyně svoji pracovní činnost připustila v odpovědích na předchozí i následující otázky, kdy jednoznačně vypověděla, že ve společnosti Mandík pracovala od poloviny října 2017, od pondělí do pátku, vždy jen ranní směny a v této době odváděla pomocné práce. Nejvyšší správní soud tedy žádný rozpor ve výpovědích žalobkyně ohledně doby a povahy jí vykonávané pracovní činnosti neshledává. Z obsahu správního spisu, výpovědí i podání žalobkyně vyplývá, že v provozovně společnosti Mandík skutečně pracovala a vykonávala zde pomocné práce.

[27] Pokud jde o otázky, kde pobývala žalobkyně po překročení hranice s Polskem a zda pracovala nebo odjela poznávat Německo a Holandsko, tyto okolnosti jsou nerozhodné pro posouzení předmětné věci. Podstatná je (nerozporovaná) skutečnost, že žalobkyně přicestovala do ČR v říjnu 2017 a od poloviny října 2017 pracovala ve společnosti Mandík. Minimálně od poloviny října 2017 do 27. 11. 2017 byla tedy zaměstnána u společnosti Mandík, přičemž toto zaměstnání vykonávala bez povolení, které bylo nezbytnou podmínkou pro jeho výkon.

[28] Nejvyšší správní soud připouští, že v průběhu správního řízení žalobkyně rozporně zodpovídala otázku ohledně svého zaměstnání v jiných členských státech Evropské unie. Zatímco u výslechu policií dne 28. 11. 2017 vypověděla, že v jiných státech EU nikdy nepracovala, z dokumentů předložených zástupcem žalobkyně dne 4. 12. 2017 vyplývá, že žalobkyně měla být do ČR vyslána polským zaměstnavatelem na služební cestu, a to od 28. 11. 2017. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval výše, rozhodným obdobím pro posouzení předmětné věci je polovina října 2017 do dne pobytové kontroly v provozovně společnosti Mandík dne 28. 11. 2017. Na toto období však dokumenty předložené zástupcem žalobkyně ve správním řízení nijak nedopadají. Za těchto podmínek proto správní orgány nepochybily, pokud již dále okolnosti možného zaměstnání žalobkyně v Polsku nezjišťovaly.

[29] Nadto správní orgány ve svých rozhodnutích správně poukázaly rovněž na skutečnost, že žalobkyně na území ČR vstoupila a pobývala pouze na základě cestovního dokladu Ukrajiny s biometrickými údaji, který ji však k výkonu výdělečné činnosti na území ČR neopravňoval. Na základě biometrického cestovního dokladu byla žalobkyně v souladu s čl. 1 odst. 2, čl. 4 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 539/2001 a § 4 odst. 2 nařízení vlády č. 215/2017 Sb. oprávněna vstoupit a pobývat na území ČR bez víza, avšak nikoliv za účelem výdělečné činnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[30] S ohledem na předeslané Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek krajského soudu proto podle § 110 odst. 1, věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. krajský soud právními závěry uvedenými v tomto rozsudku vázán.

[31] S ohledem na § 109 odst. 3 s. ř. s. byl zrušen nejen výrok I. napadeného rozsudku, ale spolu s ním i výrok II. o nákladech řízení, neboť je na výroku I. závislý. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3, větou první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu